

[Indenrigsministeren.]

kommuner med gennemsnitsindtægter mellem 7 000 og 8 000 kr. træffer beslutning om forskellige fradrag.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen mente, at folketallet ikke var noget godt mål for velstanden i en kommune, og det må naturligvis indrømmes, men undersøgelserne har vist, at med de grænser, som vi har foreslået, og efter de ændringsforslag, som her er stillet, hvorefter kommuner med op til 4 000 indbyggere frit kan bestemme, om de vil benytte det høje eller det lave fradrag, hjælpes netop de kommuner, som har vanskeligt ved at gennemføre det høje fradrag. Selv om man kan sige, at folketallet ikke er et godt mål for velstanden i en kommune, viser det sig altså, at grænsen er trukket temmelig rigtigt og stemmer med de faktiske forhold.

Så er der en anden væsentlig ulempe ved at anvende gennemsnitsindkomsten som målestok for, hvilke fradrag der må anvendes, og det er, at det er gennemsnitsindkomsten i det foregående år, der skal anvendes, og følgelig vil det ikke være muligt at følge udviklingen op i takt med ændringerne i indkomstniveauet. Selv om der et år sker en væsentlig stigning af indkomsten i en kommune, hvor gennemsnitsindkomsten hidtil har været under 7 000 kr., vil man altså først kunne forhøje fradraget det følgende år.

Oppositionens ændringsforslag går ikke blot ud på, at nogle kommuner kan blive stående ved det lave fradrag, som gjaldt i overgangsåret, og som man nu foreslår gjort permanent for de kommuner, som vedtager det, og som efter lovforslaget og ændringsforslagene får adgang til det. Men man foreslår også et lavere fradrag for ikke-forsørgere. Man foreslår det laveste fradrag nedsat fra 2 000 til 1 500 kr. Det kan jeg ikke rigtig forstå, for selv om der måske er nogle enligstillede med gode indtægter, som kan klare skattebetalingen med et fradrag på 1 500 kr., er der mange enlige med små indtægter, der fortjener et fradrag på 2 000 kr. Oppositionens ændringsforslag kan endda få den ejendommelige virkning, at der for ikke-forsørgere med lave indkomster opstår en skatteforhøjelse i forhold til året 1959-60, medens der for større indkomster bliver tale om en skatte-

lettelse. Efter min mening er det det modsatte af en sund og fornuftig tankegang.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen var betænkelig ved de nedsatte fradrag. Det er jeg egentlig også, men jeg har foreslået dem ud fra den betragtning, som er gjort gældende, at der er visse kommuner, som vanskeligt kan bruge de større fradrag. Jeg kan imidlertid godt sige, at jeg regner med, at disse lavere fradrag kun er en overgangsbestemmelse. I fjor foreslog vi, at bestemmelsen skulle gælde et år; i stedet for bliver det nu sådan, at den kan vedtages for et år ad gangen. Jeg mener, at kommunerne vil søge at komme op på det større fradrag, så snart de kan magte det.

Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt sige, om der kan ventes ændringer i statskatten, men det er vel ikke nogen hemmelighed, at man i fjor foreslog et noget større fradrag ved statsskattens udregning, og jeg regner med, at man også i år vil søge at forhøje det skattefri beløb for statsskattens vedkommende.

Alfred Jensen: Jeg er nok klar over, at der har været betænkelighed ved at søge den udvej, der her er foreslået. Det er derfor, den kommunistiske gruppe har rejst spørgsmålet, om man ikke foruden at give de lettelser, man spekulerer på med hensyn til statsskatten, kunne have rådet bod på de skavanker, der findes i loven om personlig skat til kommunen, ved at give nedslag i statsskatten for de indtægtsgrupper, der rammes hårdest på grund af skavankerne i kommuneskatteloven. Det er det spørgsmål, vi har rejst, og som vi ønskede man skulle se på i udvalget. Jeg forstår, at det har man ikke gjort; man afviser tanken. Det forekommer os, at det er helt forkert, at man ikke drager omsorg for, at ændringen sker nu, så kommunerne får de penge, de skal have, og drager omsorg for, at staten giver erstatning derved, at den giver afkald på så meget, at ingen af de indtægtsgrupper, jeg nævnedes før, kommer til at betale mere i skat som følge af de ændrede regler for kommunalskattens beregning.

Hermed sluttede forhandlingen.

§ 1 og ændringsforslag nr. 1 til § 2, hvorefter paragraffen skal udgå, vedtages uden afstemning.